gutsid söimosönnu, mes wahhi-soldani nalja perrast ja ajawiitmisses tälle olliwa oppetanu, ni kui nöri perra lobbisi. Ni wöisse sis mönni, lossi howi sisse minnen, temmast omma parrajat awwonimme wastawötta, kui kaarna höigas: „Sinna petja, sinna warras, sinna riisja, sinna nülgja! — ehk: sinna prasja, sinna jodik, sinna reoto! ehk mönda muud söimo, mes tälle sündi.

Neljakümne aasta eest elli Saksa-maal ütten suren küllan, olgo tal nimmi Kreel, üts palbeer ehk habbeneajaja, ke ka hambid kak, werd ja kuppo task, nink innemiste ja ellajide man mönda väljastla sissestpiddist wikka ärraparrand wai ka kurjembas jeggi nink seperrast tohtris kutsuti. Sel olli üts koddunkaswatedu rästas, kellele oppipois mitto sönna olli pähä oppetanu, muide seast neid: „Minna olle Kreli tohtri kaswand Hans; — ma olle kiketargemb Hansikenne; — ma möista häste räkida; — Hels, katta lauda; — andke Hansile süwwa? — Nink Hans olli essi hendast mitto sönna opnu, mes ta saggede olli kuulnu. Tohter üttel saggede oppipoisile: „Sinna sökke, kae om[illegible]e!“ — nink haigile: „Kannata, kannata!“ — Essi hennele üttel temma perramöttelden wäga saggede: „Nisamma ja seperrast nida.“ — Nink kui tal johto omma tohtertamisse man middage halwaste minnewat: „Nüüd olleme kimbun.“ — Ne ja tohtri mu harrinu sönna olliwa Hansil aigapitte wäga selgeste ärraoppitu, ni et lust olli tedda kuulda. Kik küllarahwas tesiwa temma nink könneliwa temmast, kuis temma mittokörd neide küssimiste päle olli äntsal wisil kostnu, ehk kui rahwas jutto aijewa, ommist sönnust mönda ni parrajalt waijele heitnu, ötsekui olles temma neide juttu möistnu.

Ütskörd süggisel, kui rästas Hans jo poolkolmat ajastaiga wanna olli, ärralöigatu siwa tälle

wastsest olliwa kaswanu nink akken wallal ja ilm wäga illus olli, ent mitma zirgo häle wäljast olliwa kuulda, sis möttel Hans henne man: „ma olle nüüd jo kül opnu, et ma ilman wöi eddesi sada.“ — Möttelt ja tett'! Rutto lennas temma aknast wälja. Ärra olli temma, nink assanda höigati tälle „Hans! Hansikenne!“ perra. Pea sai temma nurme pääl mitma wellega kokko. — Ei ennege innemiste sean olle tarku ja rummalid nink ettekaejid ja kergemelelissi, enge ka eggaütte ellajide suggu sean om neid seggi, ke omma ossa möistust weidi ehk paljo piddawa ja näütwa. Rästil, kui nemma süggisel surin parwin koon omma, om ainult innemiste kawwalust pellata, ke neile wörka pannewa nink neid hulgan kinni wötwa, tapwa nink hennele kütsawa ehk neid tappetuid müwa. Et zirka ja wäikessi linda Saksa-maal süggisel mitmal wisil wörkaga pütas ja hulgakaupa kinnitabbatas, kikeennambaste löokessi nink rästid: sedda wöiwa meije luggeja usku; meije essi olleme säraste püke man ütten olnu. — Meije Hans es tija sedda weel mitte, nink tuhhanda neist es panne neid wörka tähhele. Kui Hans ütte sure parwe rästid näggi lendawat, sis üttel temma n e i d e wasta, kellega temma koon olli, ei joht saksa-keli enge omma lomolikko rästa-keli: „Milles meije neide perra ei lä? Näet ja kulet, kuis röömsaste nemma lendawa ja hölli teggewa. Nüüd laskwa nemma mötsa weerde maha. Sääl om wist midda hääd sada. Lähkem neide perra!“ — Koste üts: „Ärra mingo! Ne waise es kae henne ette, — ommawa jo wörko pettetu, — mötlewa sääl ikkes maggusid marjakessi ja seemnid sawat süwwa; ent pea sawa nemma omma himmo leinama ja omma söame lusti hukkaminnekiga masma. Ne sökke ei näe ka nüüd weel neid wörka.“ — Hans es kule; sest et temma wörgast weel middage es tija; —